

- Ендре... - се молеше кралицата, като извиваше глава в посока та по която се движеше краля. - Това, което вършиш е без право и без божия благословия... Пази се от отмъщението на Ъсевишния...

Изведнџ краля се спря. Гѣстите му вежди се извиха като лѣкове. Високото му чело се навѣси. Изящните му уста потрепнаха. Той подаде ръце на жена, за да я вдигне, ала тя епорито отказа и остана все тѣй на щолене.

- Това е волята та Григорий Девети. А ти знаеш, че не мога да я престѣпя, Иолан...

Кралицата поклати глава, улови края на дрехата му, прегърна коленете му.

- Не, не е тѣй... Асен имаше право да скѣса унията, след вероломството на латините. А знае се, че папата ги накара да сторят това...

Андрея поглади нетърпеливо къдравата си посребрена брада.

- Ала папата бе осигурил сигурността на Асеновата дѣржава в договора склучен в Перуджия...

- Какво значи да осигури цялостта на дѣржавата му, пред големината на вероломството? Не, Ендре, признай поне пред мене. Не скривай сърцето си... Ти завиждаш на Асена, да ти му завиждаш... Признай Ендре...

Кралят се дръпна гневно. Отново почна неспокойно да се разхожда из притихналата зала. Навѣн остър мартенски вятър огѣлаваше токущо напѣпилати дѣрвета в свежа и зелена ласка, блѣскаше се в яките стени в дебелите зелени стѣкла на прозорците. Иоланта изтри очите си, полека се изправи, седна край пълната с пламтящи цепеници камина, обори тѣжно чело, поклати глава и каза:

- Ти не можеш да му простиш, че той има вече най-голямата империя на югоизток...

Настана дълго мълчание. Изпълнено с неказани думи, горчиви и тежки. Бяла пепел покри светлата жар. Най-сетне Иоланта въздѣхна и каза тихо съвсем като на себе си: